

Pohled na Chotovický vrch od Nového Boru

Chotovický vrch: Neznámá perla na pomezí Čech a Lužice

Text a foto: Martin Waldhauser

V Libereckém kraji, mezi obcemi Nový Bor, Chotovice, Píhel a Skalice u České Lípy, leží dominantní, přírodně i historicky zajímavý kopec, na který nevedou žádné turistické značené cesty – Chotovický vrch. Tato čedičová kupa se dříve jmenovala Lužický vrch nebo také Kašparův vrch (Kasperberg), a to podle bývalého majitele zdejších pozemků Kašpara Pottiga z Chotovic. Dodnes tomuto kopci lidé žijící v jeho okolí neřeknou jinak než „Kašpák“ nebo „Kašparák“. Na západním úpatí kopce je hranice CHKO České středohoří a 2 km na sever začíná CHKO Lužické hory.

Na vrchol

I když na vrchol nevede žádná turistická značená cesta, poznat ho „na vlastní boty“ určitě stojí za to. Nejlepší přístup je od vodárny na severovýchodním svahu, která prošla v roce 2015 celkovou rekonstrukcí. K ní se

dá dostat buď pěšky ze Skalice u České Lípy, a to ze sedla mezi Chotovickým a Skalickým vrchem, přes které vede silnice ze Skalice do Píhlu, nebo ze silnice I/9 z Nového Boru do České Lípy, přímo u autobusové zastávky „Chotovice, rozc. 0.5“ odbočit

doprava na úzkou asfaltovou cestu a dojet až k vodárně. Pokud zvolíte tuto cestu, pak asi 100 m před vodárnou najdete u silničky betonový jehlan, nad kterým je cedule, která upozorňuje, že asi 20 m vpravo od cesty se nachází hrob francouzského vojáka.

Sloupcovitá odlučnost na každé skále

Vlevo od vodárny vede širší cesta, mění se v pěšinu zarostlou náletovými dřevinami, z níž asi po 150 m odbočuje doprava pěšina, která vede až na vrchol. Koncem 19. století vyznačili cestu na vrchol členové novoborského Horského spolku a na skalním ostrohu na jeho severní straně upravili vyhlídku, z níž býval pěkný pohled do okolí Nového Boru. Později však cesta i vyhlídka zanikly a dnes už je vrchol kopce zcela zarostlý převážně dubovým lesem. Z vrcholu, který tvoří podlouhlý hřbítok s čedičovou vrcholovou skalkou, je rozhled pouze v období, kdy jsou stromy bez listů. Dolů k vodárně vede severozápadním směrem pěšinka mezi skalami, která se později stáčí doprava přímo pod skalní bloky. Sestup je sice strmější, ale skály jsou ještě rozervanější a působivější než u vrcholu. Celý severní svah vrcholu kopce je poset až 15 m vysokými čedičovými skalami, které jsou natolik členité a rozervané, že působí dojmem, jako kdyby tu někdy probíhala těžba kamene. Snad na každé skále je patrná sloupcovitá odlučnost

čediče. Sice není tak dokonalá jako na nedaleké Panské skále či Zlatém vrchu, ale díky členitosti skal a díky tomu, že jsou některé z nich z jižní strany porostlé mechy (především u vrcholu kopce), tvoří překvapivě nádhernou a tajemnou scenérii. Pěti- či šestiboké čedičové sloupce leží většinou horizontálně a jsou mírně nakloněné. Některé jakoby utržené nevelké kusy skal leží v menších suťových polích níže. Právě severní strana kopce je asi nejkrásnější. Cesta na vrchol i dolů je občas velmi obtížně znatelná, ale i mírně zkušený turista s alespoň základním smyslem pro orientaci by neměl mít problém.

Sport na Chotovickém vrchu

Chotovický vrch byl a stále je spojen s různými sporty. Na severním úpatí kopce, vpravo za čistítkou odpadních vod, byl po roce 1961 studenty novoborské „jedenáctiletky“ postaven skokanský můstek s kritickým bodem K45, a to podle plánů a pod vedením učitele Libora Konečného. Dojezd končil na hraně potoka a na zastavení měli skokani pouhých 13 m! V únoru roku 1963 se tu konaly dokonce i skokanské závody. Skákání na

Lezecké skály na „Kašparáku“

lyžích však koncem 70. let ukončila vichřice, při které spadla věž. Dodnes je patrná odrazová hrana, buben, zářez vedle bubnu (patrně schodiště) a nepatrné pozůstatky osvětlené areálu. Zajímavý je zde dále i terén pro lezení. Lezecky ho objevil v roce 2006 Jakub Měkota z Nového Boru, ale zřejmě se tu lezlo již dříve. Na skalách je asi 100 výstupů, většinou lezecky zajištěných, které jsou popsány v horolezeckém průvodci Kašparák od Jakuba Měkoty a Filipa Křivinky.

Pohled do minulosti

Historických událostí spojených s tímto kopcem je doopravdy mnoho. Voják, který leží pohřben kousek od vodárny, byl mladý kaprál Jean Henri de Valmont z vojska polského knížete, maršála Poniatowského. V období napoleonských válek, dne 20. srpna 1813, se nedaleko Červeného rybníka u Píhlu střetlo pět pruských jezdců s tříčlennou patrolou rakouských husarů. Jeden z husarů byl kopím zraněn do ruky, na svého protivníka však stačil ještě vystřelit

Zdejší sloupcovitá odlučnost